

Naziv originala:
Cathy Hopkins
ALL MATES TOGETHER

Originally published in the English language as *All Mates Together* by
Piccadilly Press, an imprint of Bonnier Zaffre, London
The moral rights of the author have been asserted.

Text copyright © Cathy Hopkins 2006
Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02286-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Keti Hopkins

Svi
ZAJEDNO

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

1

Konačno!

„Nikada nisam ni pomislila da bi ovo zaista moglo da se desi“, rekla sam gledajući ono što je ostalo od moje sobe. Bila je tako uredna i čista. Obično je bila puna stvari: odeća i cipele ispadali su iz ormara, posteri najnovijih pin-ap modela borili su se za mesto na zidu, knjige i časopisi teško su pritiskali malu policu iznad radijatora, a Emine lutke, olovke i voštane bojice bile su rasute po podu. Većina stvari je sada bila spakovana i u sobi su ostali samo krevet na sprat i prazne fioke i police.

„Doći ćemo da ti pomognemo da se preseliš u novu kuću“, rekla je Beka koja je rano tog jutra došla sa Lijom da mi pomogne da završim pakovanje.

„Kada je konačni dan odlaska?“, upitala je Lija.

„Prekosutra“, rekla sam. „I ne mogu da dočekam! Konačno, konačno, konačno ću imati svoju sobu. Nije

da ne volim Emu, volim je. Naravno da je volim. Ali da delim sobu sa mladom sestrom i nalazim gumene bombone zalepljene za posteljinu do kraja života? Ne, hvala. Biće genijalno dekorisati sobu kao ja želim i... Pa, imati svoj prostor, za promenu.“

Beka i Lija su moje najbolje drugarice. Beka od osnovne škole, a Lija od početka devetog razreda, kada se pre gotovo godinu dana iz Londona preselila u Kornvol. Obe su oduvek imale svoje sobe pa mislim da ne znaju zaista kako je deliti sobu sa šestogodišnjim psihopatom. Morala sam da delim sobu sa njom od svoje devete godine, nešto pre nego što je mama umrla, i sve se zauvek promenilo.

„Jesi li smislila boje za novu sobu?“, upitala je Beka dok je skupljala dugačku kosu u šnalu. Ona ima fenomenalnu kosu, predivne boje: kao dlaka irskog setera, raskošna i sjajna – za razliku od moje, koja je kratka i tamna i dosadna ako je ne podignem.

„Stalno menjam mišljenje“, rekla sam. „Želim da vidite moju sobu pre nego što bilo šta odlučim. A i Džen je rekla da je ponekad dobro živeti u prostoru nekoliko nedelja pre nego što donesem odluku. Da ga osetim, znate?“

Džen je tatina verenica, njegova buduća supruga. Živeće s nama u novoj kući, ona i tata će se venčati krajem letnjeg raspusta, što je otprilike za četiri nedelje.

„Mama to isto kaže za kućne ljubimce“, rekla je Lija. „Kada smo nabavili vijetnamsko prase, rekla je da bi

trebalo da živimo s njim neko vreme i da će nam se pravo ime za njega samo nametnuti. Zatim smo otkrili da je u pitanju ženka, pa je bilo dobro što joj nismo prerano nadenuli ime.“

Nasmejala sam se. Njihovo prase zove se Lola. Ime joj je dao Lijin tata. Rekao je da ga podseća na jednu obožavateljku koja je jurila za njim u ružičastim cipelama sa visokim potpeticama. Lijin tata je Zak Aksford, čuvena rok zvezda. Porodica Aksford je najglamuroznija porodica u Kornvolu. Žive u ogromnoj kući, velikoj kao hotel, i imaju vrt velik kao omanja država. Ipak, Lija je skroz normalna – barem kada govorimo o njenoj ličnosti, a u pogledu fizičkog izgleda je prelepa. Visoka, vitka, sa plavom, gotovo belom kosom i srebrnastoplavim očima. Koliko mogu da procenim, devojka iz snova svakog momka. Videla sam kako momci reaguju kada ona prođe pored njih. Urnebesno je. Gledaju je kao da će im oči ispasti, a jezici tresnuti o pod. Ali ona to ne primećuje. Lija kaže za sebe da izgleda kao patka i da nema grudi. Zanimljivo je kako niko nije zadovoljan svojim izgledom. Kao Beka: i ona je baš lepa, ali misli da je debela, a zapravo ima obline. Ludilo. Obe izgledaju fenomenalno.

Beka se na trenutak zamislila dok se osvrkala po mojoj sobi. „Biće čudno kada budeš živela na drugom mestu. Oduvek sam se s tobom družila ovde. Uvek smo ovde dolazile posle škole.“

„Znam, ali hej, moći ćeš da dođeš da prespavaš kod mene u novoj kući a da ne moraš da deliš vreću za spavanje sa Eminom barbikom i da ti se u uvu ne nađe neka sitna igračka. Kuća ima pet spavaćih soba: jedna za tatu i Džen, jedna za Luka, jedna za Džoa, jedna za Emu i jedna za mene. I dečaci se raduju što će imati svako svoju sobu – oni će biti na najvišem spratu. Tata je rekao da ćemo možda moći da nabavimo mače kada se uselimo. Biće to sjajno za sve nas.“

Bilo mi je drago što je tata odlučio da se venča sa Džen. Dopadala mi se i nikada nije pokušavala da se ponaša kao da nam je nova mama. Od samog početka jasno nam je stavila do znanja da zna da mamu niko ne može da zameni. Džen radi kao stjuardesa i sve donekadavno letela je širom sveta. Ali kada se preselimo, radiće samo na letovima unutar zemlje sa *Njuki* aerodroma da ne bi dugo odsustvovala. Tata je želeo da sasvim prestane da radi i pomogne mu u radnji, ali je ona odbila, i rekla da je boravak u nečijem društvu dvadeset četiri časa recept za propast veze, a da odvojenost budi u čoveku čežnju. Mislim da je veoma mudra i drago mi je što ćemo živeti zajedno. Ne samo da ume da kuva već uspeva da nasmeje tatu, i sjajno je videti da je srećan i da se trudi da se malo dotera. U jednom trenutku kosa mu je bila umršena oko kragne, ali sada je počeo redovno da je skraćuje i u novim farmerkama i košulji izgleda sasvim pristojno za odraslu osobu. Dugo nakon što je

mama umrla bio je zaista tužan i tih i činilo se da ne mari za to kako izgleda. Kao da je sav život iz njega nestao. Pokušao je da se pretvara kao da je dobro, ali znala sam da nije. Snažno ga je pogodila njena smrt. Sasvim se predao poslu i stalno je nešto radio, ali mislim da je to samo zato da ne bi morao suviše da razmišlja o činjenici da mame nema.

Morala sam mnogo da pomažem u kući jer je on mnogo radio u radnji. To je još jedan razlog zašto mi je drago što se Džen doseljava – može da mi pomogne u kućnim poslovima. Luk ima jedanaest godina, Džo devet, a Ema ima šest, skoro sedam. To znači da se u kući pere brdo veša, pere brdo sudova i kupuje i priprema brdo hrane. Ne znam šta se desilo Luku i Džou u poslednje vreme, ne prestaju da jedu. Tost i puter od kikirikija i čips i krompirići i kobasice i testenina, a ni gram da se ugoje. Kako sam ja najstarija u porodici, i kako smo ostali bez mame, morala sam često da ih čuvam i da obavljam mnogo kućnih poslova. Biće baš fenomenalno što ću konačno moći da budem normalna tinejdžerka.

U tom trenutku tata je provirio na vrata.

„Hej, devojke“, rekao je. „Kako je veći deo kuhinje spakovan i pošto ćete sve posle otići na večeru pre pidžama partija kod Lije, idem da nam donesem picu. Povešću dečake i Em da vam ne smetaju, Ket. U redu?“

„U redu, tata. Šta je još ostalo da se uradi?“

Tata je slegnuo ramenima. „Nisam siguran. Možda bi mogla da obiđeš sve sobe i napraviš spisak, pa ćemo kasnije podeliti zadatke.“

Nakon što su otišli, uzela sam parče papira i počela da pravim spisak.

Kupatilo: pokupiti preostale proizvode za ličnu higijenu. Očistiti ga. Postarati se da se vlažni peškiri spakuju odvojeno od suvih.

Hodnik: ne zaboravi jakne i kapute, i velingtonke.

„Čini se da je veći deo posla obavljen“, zaključila je Lija dok smo išle iz prostorije u prostoriju.

Beka je klimala glavom i smejala se kada je izašla iz Lukove i Džoove sobe. „Opa! Mislim da ova soba nikada nije izgledala kao da u nju nije pala bomba. Neverovatno!“

„Hej, nemoj zaboraviti plafonjerke“, rekla je Lija pokazujući tavanicu. „Ne želiš njih da ostaviš.“

Podigla sam pogled. „O, da. Hvala, sasvim smo na njih zaboravili i... Oh!“

„Šta je bilo?“, upitala je Lija. „Šta?“

Pokazala sam tavanicu. „Gore. Svi smo zaboravili. Glupi tavan! Gore se nalazi čitava gomila stvari. O, ne. Baš kada sam pomislila da smo skoro završili.“

Beka se ozarila. „Hej! Možda ćemo pronaći zaboravljeno blago gore“, rekla je. „O tome stalno čitam u knjigama...“

„Ili fenomenalne slike koje vrede čitavo bogatstvo“, nadovezala se Lija, „ili neki antikvitet koji vredi milione i koji može da se odnese u neki od onih TV programa na procenu i...“

Nasmejala sam se. „Mislim da se ništa slično ne može pronaći na našem tavanu! Tamo smo godinama gurali smeće, zato se ne zanosite. Mogu vam reći da ćemo gore pronaći samo kese sa starom odećom koju je trebalo odneti u neku dobrotvornu organizaciju, staru opremu za kampovanje... U suštini, stvari koje nikom više nisu potrebne, ali koje tata nije želeo da baci. Ali ipak će biti bolje da sve donesemo dole. Sumnjam da će novi vlasnik želeti da zatekne tavan pun smeća.“

„Gde su merdevine?“, upitala je Beka. „Ne gubim nadu. Možda nisi dobro pogledala.“

„Aha, kako da ne“, odvratila sam i donela merdevine koje su stajale iza vrata u tatinoj sobi i stavila ih u hodnik ispod ulaza na tavan.

„Mislim da se prekidač nalazi gore s leve strane“, rekla sam Beki koja se prva penjala na tavan.

Lija je išla za njom, ja sam bila poslednja.

Beka je pritisnula prekidač i svetlost je obasjala unutrašnjost krova, delove stare instalacije, drvene grede na podu i gomilu kutija i torbi ispod kosine krova.

Pogledale smo prvu skupinu kutija u kojima se, naravno, nalazilo mnogo starog smeća: naočare, oprema za ronjenje, peraja, kutija *Monopola*, knjige, časopisi,

stare cipele... Čak je i Beka počela da gubi interesovanje nakon nekog vremena kada je shvatila da tu nema ništa zanimljivo i da sigurno nema nikakvih vrednih antikviteti i slika, iako sam pronašla blok sa svojim crtežima iz nižih razreda osnovne škole.

„Jednog dana vredeće čitavo bogatstvo“, rekla sam, stavila blok pod mišku i krenula da se spuštam niz merdevine.

Narednih sat vremena spuštale smo kutije i torbe niz merdevine u hodnik. Ja sam stajala na dnu merdevina, a Lija i Beka pružale su mi stvari sa tavana.

„Poslednja“, povikala je Lija naposljetku. „Samo jedna plastična kesa. Mislim da su unutra vreće za spavanje. Čuvaj se, baciću je.“

Ispustila je kesu i ona je uz tihi udar pala na tepih pored mene.

„Dobro, silazim“, rekla je Lija. „Hajde, Bek. Hej, čekaj malo. Ket, Beka je nestala. Bek? Šta je to?“

Lija je nestala sa otvora. Čula sam šuškanje i njihove glasove, ali nisam mogla da razaznam šta govore.

„Hej, Lija, Beka, da li je sve u redu, gore?“, upitala sam i počela da se penjem uz merdevine.

Iznenada se na otvoru pojavilo Bekino lice. Bila je rumena od uzbuđenja. „Hej, Ket, popni se. Mislim da smo pronašle nešto!“

Svi zajedno

Ispred kuće je zatrubio automobil. Lija je prišla prozoru i pogledala napolje. „Stigao nam je prevoz“, kazala je. „Požurite.“

„Ali ne mogu da pronađem pidžamu“, rekla sam dok sam kopala po jednoj plastičnih torbi u koju sam nagurala nešto od odeće. „Zapravo, ne mogu ništa da pronađem.“

„Ne brini, mogu ti pozajmiti sve što ti je potrebno“, odvratila je Lija, „ali moramo da krenemo jer sam rekla da ćemo usput pokupiti devojke iz Londona.“

Beka je otišla kući pre više od pola sata da uzme stvari koje će joj biti potrebne za spavanje kod Lije i naći će se s nama u njenoj kući. Uzela sam četkicu za zube iz kupatila i pet minuta kasnije već smo jurile, u rokerskom stilu, u sjajnom crnom *BMW*-u: Ti Džej, Nestu, Izi i Lusi. Vožnja u jednom od Askfordovih automobila nikada nije

gubila draž jer je predstavljala veliku promenu u odnosu na ono na šta sam bila navikla: poskakivanje u stražnjem delu tatinog kombija sa kutijama punim paradajza, mačije hrane i boca za vodu. Tatin kombi zaudarao je na benzin i stare čizme; *BMW* je mirisao na kožu i losion posle brijanja i novac.

Stavila sam sunčane naočare i nasmešila se Liji. „Ovo je život“, rekla sam. „Mislim da sam rođena da živim ovako.“

Lija mi je uzvratila osmeh. Ona je *zaista* rođena da živi ovako.

Lusi, Ti Džej, Nesta i Izi čekale su nas na ranoj večernjoj svetlosti na prilazu ispred vikendice koju su Ti Džejini roditelji kupili nedavno i gde su devojke boravile. Šofer Aksfordovih (devetnaestogodišnji lokalac po imenu Stjuart) izgledao je kao da je umro i otišao u raj kada je lavina lepih, namirisanih, našminkanih devojaka ušla u automobil. Izi je sela napred (ona je bila najviša), a Lusi, Nesta i Ti Džej stisnule su se sa mnom i Lijom pozadi.

„Pojasevi, devojke“, opomenuo ih je Stjuart, a zatim je ponovo nastupio metež dok su se svi komešali tražeći pojaseve da se vežu.

„Supergospodski i fensi“, rekla je Nesta sa izveštačenim otmenim naglaskom kada smo ponovo krenuli. „Veselo, momci, hajdemo na čašicu kod Aksfordovih.“

„Baš. Vrhunski supergenijalan žur kakvom nema ravnog“, izjavila je Lusi jednako izveštačenim tonom. „O, bože, da li je neko smestio moje mile korgije pozadi?“

„Nadam se, draga moja“, odgovorila je Izi takođe veoma nadmenim glasom. „Ili će nam služiti meso mrtvih pasa uz čaj.“

„O, ne opet“, zavapila je Nesta. „Pseće meso je tako jezivo prostačka hrana, naročito kada se služi sa belim hlebom, i ne slaže se lepo sa krastavcima.“

Ti Džej je zakolutila očima. „Oprostite mojim drugaricama, nadmeću se da vide kojoj najbolje pristaje uloga kraljice“, objasnila je.

„U redu“, nasmejala se Lija kada je Nesta kraljevski mahnula prolaznicima kroz prozor automobila.

Tek sam nedavno upoznala ove devojke, ali već smo postale dobre drugarice. Ti Džej je prvi put došla za prošli Uskrs i mi smo naletele jedna na drugu na plaži. Njen tata je u to vreme bio bolestan i ona je plakala zbog toga. Sasvim je neverovatno bilo to što se nalazila na *mom* omiljenom tajnom mestu za plakanje. Nalazi se Kosend zalivu i skriveno je od ostatka plaže. Ja odlazim tamo kada sam van sebe ili kada mi nedostaje mama. Odmah smo se združile, a još je neverovatnije bilo što smo otkrile da smo se obe viđale sa Lijinim starijim bratom Olijem. Nijedna od nas nije znala za onu drugu, pa mu se sve obilo o glavu, jer smo Ti Džej i ja postale prijateljice

i obe smo ga otkaçile. Ti Džejin tata se oporavio, a njeni roditelji su se zaljubili u ovaj kraj pa su kupili kolibu, nakon čega su i ostale devojke došle ovde na letnji raspust.

One su fantastična družina i genijalno se slažemo, premda su godinu starije od Lije, Bek i mene. Prosto isijavaju prefinjenost. Nesta izgleda fenomenalno. Prelepa je, sa dugačkom crnom kosom i savršenom figurom. Mislim da je njena mama Jamajkanka a tata Italijan, pa zato izgleda tako egzotično. Da nije tako fina i zabavna, morala bih da je ubijem. Izi je najviša od njih četiri i najzanimljivija je devojka koju sam srela. Nju interesuje toliko stvari za koje nikada nisam čula dok je nisam srela: nju ejdž stvari, kristali, veštičarenje, astrologija. A ima i mindušu u pupku, što izgleda baš kul. Ti Džej i Izi obe imaju tamnu kosu, ali je Izina više kestenjasta i ima neverovatne zelene oči. Lusi je sitna, sa plavom kosom i sjajnim osmehom. Ona je modni stručnjak i želi da postane dizajner kada završi školu. Ima tako dobar stil i nadam se da će mi jednog dana dati neki savet jer smo otprilike iste visine i ona baš ume dobro da se obuče. Ti Džej je verovatno najrazboritija od njih četiri, ali za dlaku. Ume da bude prilično luda, iako je uglavnom prosto divna.

„I, kakav nam je plan za večeras, skromne moje dvorakinje?“, upitala je Nesta.

„Bekin tata će dovesti Meka i Skvidža sa Bek“, odgovorila je Lija, „tako da pretpostavljam da je plan uobičajen: hrana, piće i uživanje.“

„Mak nam je pričao za igru koju vi ovde igrate“, rekla je Lusi. „Istina, izazov, poljubac ili obećanje. Možemo li to da igramo?“

Lija i ja smo zaječale. „O, ne!“, povikala sam. „Svima nam je dosta te igre. Hajde da radimo nešto drugo.“

„O, molim te“, preklinjala je Lusi. „Samo jedan krug. Samo da vidim kakva je. O, ma hajde, biće zabavno...“

„Možda ne žele da otkriju nikakve duboke, mračne tajne pod opcijom *istina*“, zaključila je Izi.

„Ne“, odvratila sam. „Nije to. Svi smo mi drugari.“

„Uradimo to onda“, rekla je Izi. „Uskoro se vraćamo u školu u Londonu i nećemo se videti čitavu večnost...“

„Kao kraljica, naređujem da tako bude“, objavila je Nesta svojim kraljevskim glasom. „Zakonom zahtevam da svi moji verni podanici igraju igru istina, izazov, poljubac ili obećanje i svako ko pokuša to da izbegne biće pogubljen i glava će mu biti ofikarena i izložena na travnjaku, a u gubicu će joj biti stavljen žuti narcis. Eto. Amin. I smesta, itd.“

Lija i ja smo se nasmejale. „Da, vaše veličanstvo“, rekle smo uglas. „Ne želimo da budemo mrtve, zar ne?“

„Ne u cvetu mladosti“, dodala je Lija.

U retrovizoru sam videla da je Stjuartu teško da se obuzda da ne prasne u smeh. Mora da je mislio da smo sve načisto prolupale.

* * *

Čim su Mek i Skvidž stigli kod Lije, morali su da kleknu ispred Neste da ih proglasi za vitezove. Kako kraljica Nesta nije imala pravi mač, upotrebila je kutlaču za supu jer joj se to prvo našlo pri ruci. Nijedan od njih se nije pobunio ni na tren, jer iako su obojica napunili šesnaest i godinu dana su stariji od nas ostalih, zadivljeni su Nestinom lepotom. Kada sam ih videla onako spetljane, setila sam se kako je izgledalo kada je Lija došla u našu školu prošlog septembra. I tada su zaglupeli i zanemeli. Ona i Skvidž su jako dugo zajedno, i jasno je da je u pitanju prava, obostrana ljubav, ali ponekad ga uhvatim kako je gleda kao da ne može da veruje u svoju sreću. Ja mogu. Skvidž je najdivniji momak na planeti. Znam to jer ga poznajem veći deo života i čak smo neko vreme bili zajedno. Svi ga vole. A Lija je najdivnija devojka. Tako je nežna i puna obzira. Njih dvoje su savršen par. Mek je Skvidžov najbolji drug. I on je sladak, samo je sitniji od Skvidža, i plavokos je, a Skvidž ima tamnu kosu, uglavnom. Njegova mama je lokalna frizerka i voli s vremena na vreme da eksperimentiše i, naravno, uvek uhvati Skvidža da na njemu isprobava najnovije frizure i boje. Ne smeta mu. On je baš opušten, mogla bi da mu obrije glavu, a on bi slegnuo ramenima i rekao: „Da, kul!“ I verovatno bi to na njemu i bilo kul. On je ta vrsta momka.

Nakon ceremonije proglašenja vitezova, čekala nas je fenomenalna večera koja se sastojala od burgera, velikih

komada pečenog krompira i sladoled od čokoladnog krema i pekan oraha koju nam je poslužila domaćica Min. Kuhinja je ogromna, veća od čitavog prizemlja kuće iz koje se iseljavamo. I predivno je svetla. svetlo dopire sa krovnog prozora i staklenih vrata koja se pružaju od poda do plafona i koja vode na ogromnu terasu koja se pruža duž čitave kuće.

Nakon druge porcije sladoleda, morali smo da odemo da se oporavimo u crvenoj sobi, koja se tako zvala jer je uglavnom bila crvena: crveni zidovi, zavese crvene poput vina – ali sa nameštajem boje meda. Sa hrastovim podnim daskama i turskim ćilimima prostorija je bila raskošna, topla i egzotična.

„Naša dnevna soba kod kuće je u ovim bojama“, rekla je Nesta dok se odmarala, kao Kleopatra, na jednom kauču.

„Pokušavam da ubedim tatu i Džen da u novoj kući naprave crvenu sobu“, dodala sam, „ali mislim da se tata ne uzbuđuje mnogo oko dekora. Kaže da sa četvoro dece nijedna kuća neće dugo biti otmena.“

„Pa barem možeš svoju sobu da urediš kako želiš“, ubacila se Lusi. „To se ja trudim da radim. Mogu da rade šta god žele u ostatku kuće – i veruj mi, moja dvojica braće to i rade – ali moja soba je moja privatna teritorija. Imam i znak upozorenja na vratima na kom piše: *Ne ulazi pod pretnjom smrti.*“

„Sjajna zamisao. I ja ću naručiti da mi se napravi jedan.“

„Dobro, kakve izazove upućujete jedni drugima u toj vašoj igri sa istinom i izazovom?“, upitala je Ti Džej kada smo se svi smestili na kaučeve i jastučice razbacane po prostoriji.

„O, skakanje sa litica, iskakanje iz aviona sa padobranom“, rekao je Skvidž, „takve stvari obično radimo.“

Izi je zinula u čudu. „Zaista?“

„Ne. Nikako“, rekla je Beka. „Normalne stvari. Na primer, meni su uputili izazov da se prijavim za takmičenje *Pop princeza* nešto pre Božića prošle godine. Da nije bilo njih, ne bih imala petlje.“

Beka je imala sjajan glas i svi smo otišli na takmičenje s njom. Bila je jedina koja je prošla i osvojila je treće mesto.

„Ali bilo je tu i nevolja kad je Lija bila na redu“, rekao je Mek. „Ona je odabrala poljubac i morala je da poljubi Džonoa Epltona, školskog srcealomca...“

„Da, ali jedna od opasnih devojaka u školi nije bila naročito srećna zbog toga“, nastavila je Beka, „jer se njoj Džono dopadao, pa je Liji neko vreme zagorčavala život.“

Lija je napravila grimasu, a Skvidž ju je zaštitnički zagrljio. „Ne želim da slušam o čudacima kao što su on i ona.“

„A i meni su uputili izazov da kažem istinu o nečemu“, rekla sam, „i ja sam se našla u ludnici istine i laži. Oduvek sam mislila da sam iskrena osoba, ali za nedelju dana izbrojala sam da sam izgovorila petnaest laži i shvatila da sam Lažljiva Lažljivica iz Lažigrada.“

„Kakve si laži govorila?“, upitala je Izi.

„O, znaš, lagala sam o tome koliko imam godina da bih dospela na film...“

„Svi to radimo!“, povikali su uglas.

„Kakve još laži?“, upitala je Nesta.

„Nisam želela da povredim druge, nisam želela da priznam da nisam uradila domaći zadatak, niti sam želela da priznam tati da sam gledala horor di-vi-dijeve koji su bili samo za punoletne. Nisu to velike laži, ali ipak su laži, pa sam se zamislila. Odlučila sam da naredne nedelje govorim samo istinu i umalo sam ostala bez prijatelja jer sam bila suviše otvorena – u fazonu, ako tvoja najbolja drugarica ima bubuljicu na nosu i pita te da li izgleda baš ružno, šta ćeš reći? *Ne*, što znači da si lažov, ili *da*, pa ona više neće pričati s tobom.“

„Pretpostavljam da mora da postoji neka sredina“, kazala je Lusi.

„Možda. To je otprilike ono što sam i ja zaključila. Možda bezazlene laži“, rekla sam.

„Šta još?“, upitala je Nesta. „Zvuči kao da ste vi ovde zapadali u svakakve situacije.“